

**КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ**

ФАКУЛЬТЕТ СХОДОЗНАВСТВА

Кафедра корейської та японської філології

Курсова робота з
корейської філології на тему:
Антропоніми у корейській мові

Студентки групи Пкор 25-20

факультету сходознавства

денної форми навчання

Освітньої програми:

Корейська мова і література та переклад, західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та літератури

(переклад включно), перша – корейська

Ровби Валерії Михайлівни

Науковий керівник:

Дем'янова Дар'я Ігорівна

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Зміст

Вступ.....
Розділ 1. Антропоніміка як наука. Об'єкт, специфіка, особливості антропонімів.....
1.1 Антропоніміка як наука. Об'єкт та завдання.....
1.2 Специфіка антропонімів.....
1.3 Фонетичні особливості антропонімів.....
Висновки до розділу 1
Розділ 2. Специфіка системи антропонімів у корейській мові.....
2.1 Структура традиційної корейської антропонімії.....
2.2 Чоловічі та жіночі імена у корейській мові.....
2.3 Корейські прізвища, псевдоніми, прізвиська.....
2.4 Передача корейської антропоніміки російською мовою.....
Висновок.....
Анотація.....
Список використаних джерел.....

Вступ

Актуальність дослідження. Імена та назви завжди грали особливу роль. З з'ясування імені починається знайомство людей один з одним. Власні імена надзвичайно важливі для спілкування та взаєморозуміння людей. Від загальних слів їх, крім іншого, відрізняє тенденція до універсальності використання. Наприклад, переходячи до розмови іншою мовою, доводиться використовувати інші номінальні слова щодо знайомих предметів та понять.

Історично імена та назви були важливою невід'ємною частиною культури різних племен, націй та народностей. Імена були носіями культури та традицій. Вони передавалися у легендах, казках, поемах, переказах, записувалися на всілякі матеріали та предмети, які могли передавати інформацію, а з ними і частинку культури наступним поколінням. Принципи утворень імен і назв у кожній культурі має свої особливості та специфіку, які беруть початок у давнину. Для того щоб зрозуміти принципи, закономірності та особливості сучасних систем власних назв, необхідно вивчати ономастичну систему в історичному аспекті.

Актуальність цієї роботи у тому, що ми постійно стикаємося з певними труднощами під час перекладу власних назв. Це викликано тим, що автор не завжди знає, яким способом чи способами перекласти те чи інше власне ім'я. Корейські власні імена, як і власні власні мови мають цілу низку властивих лише їм особливостей, а також ідентичні ознаки з власними іменами в інших мовах. Це все є об'єктом нашого дослідження.

Проблеми даного дослідження полягають у нестачі і найчастіше відсутності матеріалу, який можна було б спертися, роблячи дослідження. Цілями та завданнями даного дослідження є також і подолання труднощів у вивченні антропонімів у корейській мові, а також розширення відомостей про власні імена в корейській мові.

Дослідження базується на роботах зарубіжних та вітчизняних лінгвістів: Морозова М. Н., Суперанська А. В., Ланьков А., Концевич Л. Р. а також статті та публікації з ономатики «Про корейські імена та прізвища» Ланьков А., «Імена далеких предків» Махпіров У. У., «Що у твоєму імені, корєць...» Пак Ір, «Історія корейців Казахстану» Кан Р. У. Метою даної є спроба дослідження антропонімів у корейській мові, їх особливостей, специфіки та структурної системи антропонімики, труднощі при транскрибуванні антропонімів, способи їх утворення.

Об'єктом дослідження є фразеологічні одиниці, що містять власне ім'я в корейській та російській мовах.

Предметом дослідження є місце власного імені в корейській і російській мовній картинах світу.

Методи дослідження. У процесі аналізу антропонімів корейської мови ми використали описовий, порівняльний методи дослідження.

Новизна дослідження визначається тим, що такий аналіз дозволить прояснити зв'язок мови з культурою націй та місце, яке займає власне ім'я в корейській та російській лінгвістиці.

Практична значимість. Результати роботи можуть бути використані під час читання теоретичного курсу лексикології сучасної корейської мови.

Дане дослідження було зроблено, спираючись на практичні та теоретичні матеріали, які вказані у списку використаної літератури наприкінці цієї роботи.

Дана робота складається з вступу, де ми описуємо цілі та завдання даного дослідження, які ми ставимо перед собою; Розділів першої та другої, де ми постаралися докладно торкнутися і дослідити питання, що стосуються антропоніміки корейської мови; висновки, в якому ми резюмуємо зроблене нами дослідження та даємо аналіз об'єкту дослідження.

Розділ 1. Антропоніміка як наука. Об'єкт, специфіка, особливості антропонімів

1.1 Антропоніміка як наука.

Антропоніміка - розділ ономастики вивчає антропоніми - власні іменування людей: імена особисті, патроніми (іменування по батькові), прізвища, родові імена, прізвиська та псевдоніми (індивідуальні або групові) криптоніми (приховані імена), антропоніми літературних творів фольклору, у казках та міфах. Антропоніміка розмежовує народні та канонічні особисті імена, а також різні форми одного імені: літературні та діалектні, офіційні та неофіційні. Кожен етнос у кожному епоху має свій антропонімікон – реєстр особистих імен. Сукупність антропонімів називається антропонімією.

Антропоніміка вивчає інформацію, яку може нести ім'я: характеристику людських якостей, зв'язок особи з батьком, родом, сім'єю, інформацію про національність, рід занять, походження з будь-якої місцевості, стану, касты. Антропоніміка вивчає функції антропоніма в мові - номінацію, ідентифікацію, диференціацію, зміну імен, яка пов'язана з віком, зміною суспільного чи сімейного стану, життям серед людей іншої національності, вступом у таємні суспільства, переходом в іншу віру та ін. Спеціально вивчаються особливості імен епохи соціалізму через введення в ідеологію суспільства нових понять, що дали основу новим іменам.

Предметом антропоніміки є закономірності виникнення та розвитку антропонімів, їх структура, антропонімічна система, моделі антропонімів, історичні пласти в антропонімії того чи іншого етносу, взаємодія мов в антропонімії. Антропоніміка застосовує самі методи дослідження, як і інші розділи ономастики, т. е. враховуються особливі умови, мотиви, обставини іменування людей - соціальні умови, звичаї, традиції, впливу релігії, моди тощо.

Антропоніміка вивчає проблеми норми в іменах, способи передачі одного імені у різних мовах; сприяє створенню антропонімічних словників. Антропоніміка тісно пов'язана з історією, географією, етнографією, антропологією, генеалогією, агіографією, літературознавством, культурологією, фольклористикою. Антропоніміка виокремлювалася з ономастики в 60-70-х роках. XX ст. замість терміна "антропоніміка" багатьма дослідниками використовувався термін "ономастика" (Подільська Н. В. Антропоніміка// Лінгвістичний енциклопедичний словник. М.: Радянська енциклопедія, 1990. С. 36-37).

У сучасній корейській антропонімічній системі кожна людина має особисте ім'я, яке вибирається з обмеженого списку, по батькові та прізвище. Існували та існують інші антропонімічні системи.

Наприклад: у Стародавньому Римі кожен чоловік мав преномен-особисте ім'я (таких було всього 18), номен-ім'я роду переданого у спадок, і когномен-ім'я, що передається у спадок, що характеризує галузь роду. У сучасній Іспанії та Португалії людина має зазвичай кілька особистих імен (з католицького церковного списку), батьківське та материнське прізвища. В Ісландії кожна людина має особисте ім'я (з обмеженого списку) і замість прізвища – похідне від імені батька. У Китаї, Кореї, В'єтнамі ім'я людини складається з односкладового прізвища (в різні епохи їх налічувалося від 100 до 400) та особистого імені, що зазвичай складається з 2-х односкладових морфем, причому кількість особистих імен необмежена. Особливе місце в антропонімічних системах займають гіпокористики (пестливі та зменшувальні імена - російські Сашенька, Петя, англ. Біллі та Деві), а також псевдоніми та прізвиська. У Кореї використовується всього близько 250 прізвищ. Найпоширенішими з них є Кім, Лі та Пак. Однак більшість однофамільців не є близькими родичами. Походження корейських прізвищ тісно пов'язане з корейською історією та географією. Існує безліч кланів, кожен з яких пов'язаний з певним місцем, як, наприклад, Кіми з Кімхе. Здебільшого кожен клан простежує свій родовід до загального пращура по чоловічій лінії.

У корейської історії використання імен змінювалося. Стародавні імена корейською мовою зустрічалися під час періоду трьох корейських держав (57 р. до н.е — 668 р. н. е.), проте у часи китайської культурної експансії, вони були витіснені іменами, що записувалися китайськими ієрогліфами. Під час правління монголів та маньчжурів правляча еліта доповнювала свої корейські імена монгольськими і маньчжурськими відповідно. Крім того, у першій половині 1940-х років японська колоніальна влада проводила широку кампанію, в ході якої корейці повинні були міняти свої прізвища та імена на японські.

Дані антропоніміки істотні й інших розділів мовознавства, соціології та народів.

Об'єкти ономатичних досліджень є власні імена, спочатку йому властиві чи запозичені з інших мов, причому за рівнем «архаїчності», тобто приналежності до одного з найдавніших пластів словникового запасу будь-якої мови, власні імена займають одне з центральних місць. Але, незважаючи на архаїчність, матеріал в описах окремих мов тривалий час ігнорувався.

Дослідниками власних імен були переважно філософи та логіки. Інтерес до власних імен виявляли давньогрецькі, давньоримські вчені. Як особливий клас вони були виділені стоїками (зокрема Хрисіппом). Однак і пізніше - в епоху Відродження, в новий час (Дж. Локк, Г. Лебніц) протягом всього 19-го століття тривала дискусія про категорії власних імен, їх значення (Б. Д. Бондалетов, С. 11).

Спеціальні ономастичні дослідження почали виконуватися відносно недавно (див. «Теорія та методика ономастичних досліджень», с. 7). Досить сказати, що інтенсивне узагальнення позитивного досвіду ономастів у нашій країні спостерігається лише останні 20 років, після того, як було створено Групу ономастичних досліджень при Інституті мовознавства АН СРСР. Результат роботи існуючого при цій групі ономастичного семінару та організованих ним всесоюзних та міжнародних конференцій були узагальнені і в опублікованій 1986 Колективної монографії в «Теорія і методика ономастичних досліджень». Колективна праця співробітників групи присвячена виявленню специфіки ономастичної лексики, визначення методів та прийомів, основних принципів її подальших досліджень.

Значний внесок в ономастичну дослідницьку роботу роблять і корейські лінгвісти, такі відомі імена, як Кім Герман, В. М. Тихонов, Г. В. Кан, М. В. Воробйов. Коло питань, висвітлених у наукових працях з ономастики, досить широке: лексикографічного фактичного матеріалу; фактори, що впливають на історичний розвиток власних імен мовного та соціально-діалектичного характеру; фонологічні, семантичні та морфологічні особливості власних імен, їхня географія.

Великий внесок у розробку ономастичних, отже, та загальномовних проблем внесли та вносять лінгвісти, такі як Подільська Н. В., Агеєва Р. А. «Ономастика. Проблеми та методи», Суперанська А. В. «Історична ономастика» та багато інших. З вищевикладеного не важко помітити, всі розмаїття і розмаїття завдань, успішно розв'язуваних і невирішених, що стоять перед описом ономастичної зокрема і антропонімічної лексики.

У світлі вище викладеного чітко вимальовується багатоплановість ономастичних, зокрема антропонімічних досліджень, що цілком зрозуміло і закономірно. Власні імена пронизують всю мовну практику людини, супроводжуючи її у всіх сферах її життя та діяльності. Фахівці різних профілів зацікавлені при вивченні та отриманні найбільш повної та точної інформації, що несе ім'я: про час і місце його створення, про людей, які його створили, про супутні йому реалії.

Малій кількості спеціальних праць присвяченим питанням антропонімів та формуванню ономастикону корейської мови пояснюється вибір теми справжньої дипломної роботи.

1.2 Специфіка антропонімів.

Антропонім - це власне ім'я (або набір імен, включаючи всі можливі варіанти), офіційно присвоєне окремій людині як його розпізнавальний знак. Антропонім називає, але не приписує жодних властивостей. Строго кажучи, антропоніми все ж таки не є лише ярликами, які не приписують референту абсолютно ніяких властивостей і не повідомляють про нього жодної інформації. Але це інформація трохи іншого роду, ніж ознаки, у тому числі складається значення імен загальних. Антропоніми мають понятійне значення, в основі якого лежить уявлення про категорію, клас об'єктів. Цьому значенню властиві, як правило, такі ознаки:

а) вказівку на те, що носій антропоніма - людина: 민수, 은희, на відміну від 서울, 한강;

б) вказівку на належність до національно-мовної спільності: 아미 娥美

в) указание на пол человека: 정택, 영진 на відміну від 지혜, 수연

Тому закономірно, що з спільності мовних компонентів значення, в антропонімів особливо важливої ролі грає розрізняльна функція форми. Коли ми вперше чуємо в мові або зустрічаємо в тексті антропонім, то він лише вказує на якесь широке коло людей (наприклад, ім'я 홍근 повідомляє, що йдеться про чоловіка, імовірно представника корейської етнічної спільності) і лише частково індивідуалізує референта, відмежовуючи його від носіїв інших імен, але не від власників того самого імені. Однак у мовній практиці антропонім поступово набуває здатність до більш точної ідентифікації людини. Це відбувається тоді, коли певне коло осіб пов'язує знання низки відомих їм ознак даної людини з її ім'ям. Щоправда, поза цим колом осіб ці ознаки можуть бути невідомі. Таке коло людей, яке характеризується соціальною чи територіальною спільністю будь-якого роду (наприклад, сім'я, коло знайомих, професійний колектив, населення будь-якої місцевості тощо), і є тією комунікативною сферою, або сферою спілкування, в якій реалізується індивідуалізація людини.

Поодинокі та множинні антропоніми

Зрозуміло, кожна людина неспроможна мати унікальне, лише йому одному властиве ім'я. Як особисті імена, і прізвища, взяті власними силами, мають безліч носіїв. Поза конкретною ситуацією чи сферою спілкування імена *성원, 성미, 민수* тощо. не вказують на будь-яку конкретну людину. Такі імена, які в мовній свідомості колективу не пов'язуються переважно з якоюсь однією людиною, називатимемо множинними антропонімами. Інші антропоніми також належать безлічі людей, але передусім пов'язані з кимось одним. Це імена людей, які здобули широку популярність (*박지성, 김대준, W. Shakespeare, А. С. Пушкин* і т.п.). Такі власні імена будемо називати одиничними антропонімами.

Поодинокі антропоніми не вимагають уточнюючого контексту, оскільки їхня комунікативна сфера — весь мовний колектив. Це демонструють, зокрема, ті випадки, коли антропонім вводиться в текст без будь-яких було пояснень і коли на підставі самого тексту неможливо встановити, кому належить це ім'я. Фактор екстралінгвістичний - широка популярність людини в суспільстві - знаходить лінгвістичне вираження в тому, що поодинокі антропоніми не потребують супроводжуючого контексту уточнюючого характеру, які референти залежить від вузької комунікативної сфери. Звідси випливає, що відома інформація про носія імені входить до значення одиничного антропоніма як одиниці мови.

Переносні значення багатьох антропонімів

У переносному значенні антропоніми виступають у тих випадках, коли вони є засобом образної характеристики і можуть бути віднесені до інших референтів, ніж у прямій номінативній функції. Тому у ряді робіт це явище називається вторинним перейменуванням. "У стилістичному плані вторинне окказіональне перейменування є джерелом образної експресії і лежить в основі формування низки лексичних стилістичних прийомів, таких як метафора, метафоричний епітет, метонімія, антономасія". Множинні антропоніми набувають вторинної номінативної функції завдяки випадково виникаючим асоціаціям, які згодом закріплюються в мовній практиці. Переносні значення цієї категорії імен можуть утворюватися на основі однієї з трьох ознак:

- 1) ознака приналежності до людського суспільства;
- 2) родовий;
- 3) національно-мовний.

Однак, як зазначалося, великі групи множинних антропонімів не відрізняються один від одного за набором семантичних ознак. Тому вибір того, а не іншого імені у переносному значенні певною мірою випадковий. Для утворення найменування з класифікуючим значенням використовуються найпоширеніші імена.

Наприклад:

나는 일방 민수인데 사장까지 올라갔다.

Основою переносного значення, крім загальних понятійних ознак значення антропоніма, часто стають відносно випадкові асоціативні ознаки. Характер асоціативних зв'язків може бути різним. Асоціації соціального порядку пов'язані з поширеністю імені в тому чи іншому суспільному середовищі, а іноді і з його історією.

Переносні значення поодиноких антропонімів

На відміну від множинних, поодинокі антропоніми мають більш багату смислову структуру. Це дозволяє їм регулярно виступати в якості словесних знаків, що характеризують, при вторинній номінації. Якщо умовно уявити собі певний шлях, який власне ім'я долає у напрямку перетворення на ім'я загальне, то найближче до первинного значення ІС опиняються в порівняннях. Подальше перенесення номінації може йти за двома можливими напрямками: метафора (перенесення найменування за подібністю) та метонімія (перенесення найменування за суміжністю). Поодинокі антропоніми легко залучаються як і той, і у інший процес: коло діяльності, його зв'язки України із навколишнім світом такі широкі, що включають найрізноманітніші відносини подібності і суміжності.

Наприклад

아기구, 예빠라. 이나영같이 생겼다.

저 남자 멋있지? 정말 원빈이야?

저 아가씨 목소리를 들어봤니? 하리수다.

Відмінною рисою порівняння є те, що порівняння набуває формального виразу у вигляді таких слів, як: 처럼, 같이 똑같이, 비슷하다

У принципі антропоніми, обрані порівняння, виступають у тексті у своєму основному значенні, тобто називають свого споконвічного носія. Однак серед усіх різноманітних характеристик цієї людини виділяється якась одна риса, яка прямо називається в тексті та за якою з ними порівнюють іншу людину. Проте таке порівняння проводиться не всерйоз, а є засобом додаткової

образності тексту. Тому можна говорити про те, що таке порівняння стає вихідною точкою для освіти у власних назв переносного значення, в основу якого кладеться звана в порівнянні ознака.

Під антропонімічною системою розуміють сукупність, розуміють сукупність іменування людей у мовному та національному своєрідності.

Види і форми зв'язків у сучасній антропонімічній системі мов дуже різноманітні і водночас самотні проти апелятивної лексики. За структурно-семантичною організованістю окремі ділянки антропонімічної лексики явно поступаються звичайній лексиці мови. Ось чому про ономастику взагалі та антропоніміку зокрема зазвичай говорять як про «слабко організовану систему, коли беруть її у всій своїй повноті» (Б. Д. Бондалетов, «Російська ономастика», М., 1972)

1.3 Фонетичні особливості антропонімів.

Внаслідок тривалого ігнорування ономастичного матеріалу при описі окремих мов та активізації дослідницької роботи лише за останні роки в лінгвістиці виявляються відсутність елементарних відомостей про імена даної мови, їх наголос, форми та словотвори («Теорія і методика ономастичних досліджень», с. 199). Недостатньо вивченими є фактичні перетворення повного імені, що відбуваються за його усічення.

Фонетична структура слова, зокрема і власних імен, має на увазі як його акцентні, і складові характеристики.

Проблеми визначення складової структури номінальних, зокрема, і ономічних слів повною мірою зумовлені також відсутністю єдиної визначення мови, як у спеціальній, і у навчальній літературі. Так, у словнику Х. Бусмана наголошується, зокрема, таке: «Склад – це фонетико-фонологічна одиниця слова та мови, яка виявляється інтуїтивно, але не має єдиного наукового визначення» (Х. Бусман, с. 684).

Висновок до розділу 1

Отже, вивчення антропонімів в корейській мові є важливою частиною. Корейці приділяють велику увагу значенню імен та їх звучанню. Корейське ім'я – це не просто букви, в ньому закладене велике значення, вплив предків, сподівання батьків та характерні риси. Антропоніміка невід'ємна частина мовознавства, без вивчення якої, вивчення мови буде неповним і в деякому сенсі обмеженим. Проблеми вивчення власних назв, питання їх виникнення та походження є важливими аспектами вивчення корейської мови і особливостей корейської культури в цілому. Поглиблене і впорядковане вивчення проблематики корейської антропонімії, дозволить нам сформувати певні знання про мову, спрямоване на всебічне розуміння мови, дозволить опанувати певним рівнем знань.

Тому антропонімії треба приділяти велику увагу задля уникнення незручних ситуації у перекладі корейської мови

РОЗДІЛ 2. СПЕЦИФІКА СИСТЕМИ АНТРОПОНІМІВ У КОРЕЙСЬКОМУ МОВІ.

Власні імена займають значне місце у складі лексики будь-якої мови, у тому числі корейської. Вони служать для назв людей і тварин, географічних об'єктів, різних об'єктів матеріальної та духовної культури.

Одне з найчастіших питань, з яким доводиться стикатися будь-якій людині, яка має справу з Кореєю та корейцями – це питання про корейські імена та прізвища. Справді, незнання багатьох особливостей корейських прізвищ та імен часто призводить до непорозумінь та кумедних ситуацій.

2.1 Структура традиційної корейської антропонімії.

Корейське ім'я складається з прізвища, як правило, це завжди один склад, і імені, зазвичай два склади, що йдуть за ім'ям (але буває, що ім'я складається і з одного складу). Жінки, беручи шлюб, не беруть прізвище чоловіка, але діти носитимуть прізвище батька.

Найчастіше прізвище складається з однієї мови, а ім'я з двох складів. Як ім'я, і прізвище часто записується з допомогою ханча — китайських ієрогліфів, які відбивають корейське вимову.

На походження корейських прізвищ вплинула китайська традиція. Корейські прізвища зазвичай є односкладовими, причому вони завжди пишуться перед ім'ям. Існує і кілька двоскладових прізвищ (найпоширеніші з них - Намгун і Хванпхо), проте зустрічаються вони вкрай рідко: носії всіх двоскладових прізвищ разом узяті становлять менше 0,1% всіх корейців. Корейські імена, навпаки, зазвичай складаються з двох складів, хоча можуть і односкладовими (односкладних імен – приблизно 10-15%).

У Кореї використовується всього близько 250 прізвищ, найпоширенішими з яких є: Кім (приблизно 21% усіх корейців), Лі (14%), Пак (8%), Цой (або Чхве), Чон, Чан, Їм і т.д. . Проте більшість однофамільців є близькими родичами. Походження корейських прізвищ тісно пов'язане з корейською історією та географією. Кожне з прізвищ може носити кілька кланів (понгванів), що ідентифікуються за географічним принципом. Наприклад, найбільш численний клан - це Кімхе Кім, тобто клан Кімов з міста Кімхе. Наприкінці ХХ століття в Кореї налічувалося понад 3 тисячі кланів, найбільші з яких мали сотні тисяч і мільйонів людей, як, наприклад, Кіми з Кімхе, Лі з Чонджу і Кенджу, Пакі з Мірану. Як і в інших східноазійських культурах, жінки Кореї зазвичай зберігають своє прізвище після заміжжя, проте діти отримують

прізвище батька. Згідно з традицією, кожен клан має публікувати своє генеалогічне дерево (чокпо) кожні 30 років.

У Кореї існує кілька прізвищ, але при цьому безліч імен. Строго кажучи, фіксованих назв у нашому розумінні в Кореї просто немає. Корейське ім'я є поєднанням двох ієрогліфів із відповідним значенням. Ворожбити, які зазвичай займаються підбором імен, дотримуються певних правил, але в цілому ієрогліфи можуть поєднуватись один з одним досить вільно. Найбільш підходящими для імен, зрозуміло, вважаються ті ієрогліфи, які виражають різного роду позитивні якості - мудрість ("хен" 賢/賢), красу ("мі" 美/美), повагу до батьків ("хе" 孝/孝), чесність ("чон") тощо. Використовуються в іменах і китайські найменування будь-яких тварин, рослин і взагалі предметів матеріального світу – наприклад, тигр ("хо", квітка), квітка ("хва" 花/花), камінь ("сік" 石/石), вогонь ("хва" 火/火). Втім, до складу корейського імені може увійти практично будь-який із 70 тисяч китайських ієрогліфів – все залежить від обставин та батьківської фантазії. Ім'я складається з ієрогліфів ханча, проте записується зазвичай на хангилі. У Північній Кореї ханча практично не використовується, але значення ієрогліфів залишилися. Наприклад, склад чхоль (кор. 鐵, 鐵), використовується у імені хлопчиків, означає «залізо». У Південній Кореї параграф 37 Закону про сімейний реєстр (Family Registry Law) вимагає, щоб ханча в іменах вибиралася з наперед визначеного списку. Якщо ханча для імені вибирається не зі списку, до сімейного реєстру воно записується хангилем. У березні 1991 року Верховний суд Південної Кореї опублікував Список ієрогліфів ханча для використання в іменах, який дозволяє використовувати для імен разом 2 854 різних ієрогліфів (і 61 альтернативних форм)[6]. У 1994, 1997, 2001 та 2005 роках цей список розширювався і тепер він складається з 5038 дозволених ієрогліфів.

Складаються імена зазвичай з двох складів, у поодиноких випадках — з одного чи трьох, як, наприклад, імена політиків Кім Гу, Ко Куна та Ен Кесомуна. Корейці з прізвищами, що складаються з двох складів, зазвичай мають ім'я, що складається з однієї мови, як, наприклад, у співака Сомун Така. Якщо ж як приклад взяти імена нинішніх корейських керівників, то у південнокорейського президента Но Му Хена ім'я включає ієрогліфи "му" (б/б войовничий, хоробрий в бою) і "хен" 鉉/鉉 (опора). Його північнокорейського колегу звать, як відомо, Кім Чен Ір, хоча, принаймні, з південнокорейської точки зору, його ім'я треба було б транскрибувати як Кім Чон Іль. Ім'я північнокорейського Великого Керівника складається з двох ієрогліфів - "чон"

(плід чесний, чесність, істина) і "іль" (1/1 сонце), і може бути перекладено як "справжнє сонце".

Число навіть найпоширеніших "іменних ієрогліфів" вимірюється сотнями. Зрозуміло, що можливі багато тисяч пар таких ієрогліфів, і не дивно, що тезок, людей з однаковими іменами, у Кореї дуже мало. Навіть у тих випадках, коли особисті імена двох корейців звучать однаково, вони зазвичай пишуться різними ієрогліфами (багато ієрогліфів, які в Китаї читаються по-різному, в Кореї вимовляються однаково). Іноді це веде до курйозів. Наприклад, до складу корейського флоту входить підводний човен "Лі Сун Сін". Назва її здається цілком логічним – хто ж (з тих, хто бував у Кореї – прим. ред.) не чув про великого корейського флотоводця? Лише ті мало хто, хто бачив назву цього бойового корабля в ієрогліфічному (а не фонетичному) записі, знають, що названий він не на честь "того самого" Лі Сун Сіна! Човен носить ім'я "іншого" Лі Сун Сіна - теж адмірала, який теж жив у XVI столітті, і теж прославився в боях з японцями. Імена двох флотоводців, які, між іншим, були товаришами по службі і друзями, по-корейськи вимовляються однаково 이순신, але пишуться вони різними ієрогліфами (李純信 і 李舜臣). Тому з повною впевненістю перекласти корейське ім'я можна тільки в тому випадку, якщо знаєш, як воно записується "китайською" (точніше, китайською ієрогліфікою).

Незважаючи на те, що традиції все ще сильні, починаючи з кінця 1970-х років, деякі батьки дають дітям особисті імена, які є спочатку корейськими словами, які зазвичай складаються з двох складів. Популярні імена, що складаються з корейських слів - це Ханіль (하늘; "небо"), Арим (아름; "краса"), Кіббим (기쁨; "радість") та Ісил (이슬; "чистота"). Незважаючи на тенденцію уникнення традиційної практики, імена людей все ще записуються в офіційних документах, сімейних генеалогіях і т. д. як на хангилі, так і на ханчі (якщо можливо).

Давньокорейські імена

До поширення системи імен у китайському стилі, корейці мали свою систему імен. За винятком аристократії, більшість корейців у давнину не мали прізвищ. Особисті імена склалися іноді з трьох складів, наприклад, Місахин (미사흔; 未斯欣) або Садахам (사다함; 斯多含). Під впливом китайської культури у першому тисячолітті нашої ери серед корейців набули поширення та прізвища. Спочатку вони з'явилися у ванів, потім поширилися серед аристократії і, нарешті, дійшли до простого народу, проте це сталося досить пізно — аж до XIX століття більшість простолюдинів не мали прізвищ.

У давньокорейських державах Когуре та Пекче часто зустрічалися некитайські прізвища, які часто складалися з двох складів, причому вважається, що більшість із них були топонімами. Згідно з японськими літописами, деякі ієрогліфи, що використовуються для запису прізвищ, вимовлялися не китайською, а корейською. Наприклад, воєвода з Когурьо Йон Кесомун (연개소문; 淵蓋蘇文) в японській хроніці Ніхонсекі з'являється під ім'ям Ірі Касумі (伊梨柯須弥). Слово ірі, можливо, у когурькій мові мало значення «фонтан». Вважається, що імена раннього Сілла також репрезентують давньокорейські слова, наприклад, ім'я Пак Хеккосе вимовлялося приблизно як «Пальгонурі», що перекладалося як «яскравий світ».

Протягом корейської історії використання імен еволюціонувало. Стародавні імена, засновані корейською мовою, зустрічалися під час періоду Трьох королівств (57 рік до зв. е. — 668 рік зв. е.), проте згодом, з ухвалення китайської писемності, вони були витіснені іменами, записуваними китайськими ієрогліфами. Під час періодів впливу монголів та маньчжурів правляча еліта доповнювала свої корейські імена монгольськими та маньчжурськими іменами. Крім того, під час періоду японської окупації на початку ХХ століття корейцям насильно надавали японські імена.

Монгольський вплив

Під час короткого періоду Монгольської окупації за доби династії Коре корейські ванни і аристократія мали як монгольські, і сино-корейські імена. Наприклад, у вана Конміна було монгольське ім'я Баян Темур та сино-корейське Ван Гі (王祺) (пізніше Ван Чжон, 王顥).

Японський вплив

Під час японської окупації Кореї (1910—1945) корейців змушували приймати японські імена. У 1939 році, в рамках політики культурної асиміляції (同化政, дока сейсаку), проведеної генерал-губернатором Кореї Дзиро Мінамі, був виданий Указ № 20 (відомий як «Указ про імена»), прийнятий як закон у квітні 1940 року. Він дозволяв (на практиці змушував) корейців приймати японські прізвища та імена. Хоча примус було офіційно заборонено японським колоніальним урядом, на місцях чиновники змушували корейців силою японізувати свої імена, в результаті до 1944 близько 84% населення Кореї мало японські прізвища[19]. Однак багато корейців, близьких до правлячої еліти (серед них найбільш відомий Хон Са Ік, генерал Армії Японської імперії), вистояли під цим тиском і зберегли свої національні імена.

Після звільнення Кореї 23 жовтня 1946 року Американським військовим командуванням у Кореї було видано Наказ про відновлення імен (조선 성명 복구령, 朝鮮姓名復舊令), що дозволяє всім корейцям на південь від 38-ї паралелі повернути свої національні імена.

2.2 Чоловічі та жіночі імена у корейській мові.

Чіткої межі між жіночими та чоловічими іменами не існує. Зрозуміло, є ієрогліфи, які найчастіше входять до складу жіночих імен, а є ті, які можна зустріти лише у чоловічому імені. До перших, "жіночим" відносяться, наприклад, такі ієрогліфи як "мі" ("краса"), "сук" ("чистота, цнотливість"), "хва" ("квітка"). У чоловічих іменах часто зустрічаються ієрогліфи "хо" ("тигр"), "сік" ("камінь") та деякі інші. Таким чином, Пак Хва Мі (Пак Квітка-краса) – це майже напевно жінка, а Чхве Хо Сок (Чхве Тигр-камінь) – майже напевно чоловік. Однак більшість іменних ієрогліфів є нейтральними. Такі ієрогліфи як "син" ("надійність"), "ін" ("гуманність"), "хен" ("мудрість") можуть з рівною ймовірністю входити до складу і чоловічого, і жіночого імені. Тому визначити на ім'я, чи йдеться про чоловіка чи про жінку, можна далеко не завжди.

У повсякденному житті люди зазвичай не замислюються про сенс імен, тим не менш, вони перекладаються і відображають традиційні уявлення про благо і надії батьків бачити дітей здоровими, щасливими, удачливими, що мають багато переваг. Ось деякі приклади чоловічих імен: Хансік - засновник держави, Воллен - перший дракон, Чинен - дорогоцінна слава, Чхоллам - чоловік із заліза, Гвансік - світ, Сингвон - успадкований влада, Джонбок - повне благополуччя, Тхедон - велика непохитність, Тхехен - повне виконання, Мухек - яскравий слід і т.д.

Инхе (милість), Енмі (краса квітки), Інсон (милість і доброта), Чинсиль (правда), Сонхі (доброта і радість), Інсук (справедливість і чистота), Чиин (мудрість і милість) - це приклади сучасних жіночих імен, що в цілому відображають уявлення про інших, ніж у чоловіків, «чисто жіночих» чеснот. Жіночі імена відрізняються від чоловічих як сенсом. Якщо чоловіки з звучними і красивими іменами були гордістю Кореї споконвіку, то звучні і красиві реальні імена (сильмен – імена, що даються при народженні) жінок зазвучали публічно лише останні десятиліття. Аж до кінця минулого століття корейки здебільшого взагалі не мали офіційних, тобто ієрогліфічних, особистих імен. Їх називали або на домашнє прізвисько, або на прізвище (яке вони, виходячи заміж, не змінювали), або на ім'я їх старшої дитини. Імена - точніше, псевдоніми - мали лише куртизанки-кісен або жінки, які займалися літературою та мистецтвом (найчастіше - ті ж кісен). Зараз ситуація, звісно, змінилася. Однак і в наші дні жінка в Кореї, виходячи заміж, зберігає своє

колишнє прізвище.

Історик Ен Гапсу, великий знавець ієрогліфіки подумав про імена двох «перших леді» Кореї: Гон Менсун (дружини попереднього президента Кім Йонсама) та Лі Хіхо (дружини нинішнього президента Кім Деджуна). Хоча мову не повертається назвати «старенькими» цих енергійних, привабливих дам, що стежать за собою, проте вони належать саме цій віковій категорії — старше 70 років. Висновки, які зробив Ен Гапсу, здивували навіть його самого: «Менсун — широко поширене ім'я і витонченим із сучасної точки зору не вважається. Однак у поєднанні з досить рідкісним прізвищем Сон воно набуває благозвучності. Так само моє ім'я Гапсу поширене в Кореї нехай не так, як Іван у Росії, але як Борис — це точно. У поєднанні з поширеними прізвищами — Кім Гапсу чи Лі Гапсу — це ім'я здається сільським і нехитрим. Ім'я Хіхо не відчувається як чисто жіноче. Воно скидається на чоловіче або навіть на щось середнє. Схоже, що в Кореї, як і в Китаї, вибір гарного жіночого імені — справа важча, ніж вибір чоловічого. Мабуть причина в тому, що імена складаються з ієрогліфів, а ієрогліф «жінка» часто входить у слова з негативним змістом («сварка», «злість», «зздрість» тощо). Кількість ієрогліфів, що відбивають поняття жіночності в позитивному сенсі, обмежена».

Класична середньовічна «Повість про Чхунхян» зберегла вишукано красиві жіночі імена: Йонсим (серцевина лотоса), Менок (світла яшма), Чхунхян (весняний аромат), Тхангим (грає на лютні), Хенхва (квітка абрикоса) і т.д. Але це були не реальні, а додаткові, так би мовити, «професійні» імена, які давали кісен на церемонії з нагоди їхньої трудової діяльності.

Навіть імена корейських королів — таємниця, вкрита мороком. Незважаючи на те, що у них, як і в інших представниць благородного стану, були реальні імена, після виходу заміж їх звали за назвами палаців, в яких вони мешкали, або особливими титулами. Літописи та хроніки зберегли лише імена їхніх батьків та посмертні титули. До генеалогічних книг батьківського роду дочки не вносилися: замість їхніх імен вписувалися імена їхніх чоловіків. Так само було з дарчими, купчими, заповітами. Навіть якщо майно переходило до жінки, а офіційно право на це вона мала, то в документах фігурувало не її ім'я, а ім'я її чоловіка. Іноді замість імені чоловіка писали назву місцевості, де жила сім'я жінки до того, як вона одружилася, скажімо «рід із Чонджу».

Отже, вивчення нині старовинних жіночих імен украй утруднено. Світло на цю проблему проливають щоденники почесних діячів періоду Чосон, де зустрічаються імена дочок. Судячи з них, не завжди дівчаток називали в будинку просто за номером, що позначає їхнє старшинство: Перша, Друга і т.д., як це часто прийнято вважати в наші дні. Все говорить за те, що частіше їх так не називали, і що імена дочок склалися за тими самими правилами, що

й імена синів. Імена в патріархальному суспільстві були, мабуть, у всіх вільних людей, хоча якість і милозвучність їх залежали, поза сумнівом, від стану, до якого людина належала, від ступеня його знатності на церемонії з нагоди початку їхньої трудової діяльності.

Раби (нобі) не мали прізвищ, лише імена. Вони набули прізвища зі скасуванням рабства та розвитком паспортної системи вже на початку ХХ століття. Тоді ж — у період японського колоніального панування — у корейнок з'явилися нехитрі імена типу Сунджа (чиста дитина), Хеджа (милостива дитина), Суджа (довголітня дитина), Міджа (красива дитина) тощо — на японський манер. Джа/ча — корейське читання ієрогліфа «дитина» (по-японськи — ко), яким традиційно закінчуються японські жіночі імена (Мітіко, Ейко і т. д.). Сьогодні таких імен у молоді не зустрінеш навіть у глухому селі. Не завжди задоволені своїми іменами такого роду і жінки старшого покоління.

Імена змінюють не лише з патріотичних міркувань, а й за неблагозвучність. Іноді воно викликане недомислом батьків. Скажімо, Сінджа — цілком нормальне ім'я для представниці старшого покоління, але якщо її прізвище Пе, то повне ім'я Пе Сінджа, вимовлене в одне слово, означає «зрадник». Чоловіче ім'я Чхігук означає «володар держави», проте якщо прізвище володаря такого імені Кім, то його повне ім'я, вимовлене одним словом — Кім Чхігук — означає «суп із квашених овочів». Таким чином, прізвище може не тільки покращити сенс імені (як у випадку з Ен Гапсу), а й навпаки, зробити його неблагозвучним.

Як це не вражає, але буває, що батьки дають і такі імена, спираючись, мабуть, на ієрогліфічне написання і не замислюючись про інший сенс, що виникає при виголошенні імені вголос. Компетентні органи переповнені проханнями про заміну таких імен, проте дають дозвіл неохоче. Виняток робиться в основному для учнів молодших класів, оскільки недогляд батьків щодо імен найчастіше розкривається, коли дитина йде до школи.

Іноді батьки бувають ні до чого. З поширенням англійської мови останніми роками стало здаватися неблагозвучним, наприклад, жіноче ім'я Кільмі (удача і краса), що звучить як kill me — «убий мене». Кінам (ера чоловіків), Хунам (наступний буде хлопчик), Каман (правильне бажання). Хвакисірі (напевно), Собун, Сопсоп (і те, й інше імена означають «сум»), Чольтхон (на цьому — кінець), Тхонбун (буде!), Югамне (жалюгідна), Тальмагі (вистачить дочок), Мальсун (кінець ланцюга)) — це деякі з старовинних жіночих імен, у яких відобразилася досада батьків з приводу того, що у них поспіль народилося кілька дочок, і їхня надія на те, що наступним буде син. Сьогодні вони здаються гарними хіба що людям похилого віку, яким вони нагадують про часи їх молодості і, можливо, про жінок, про яких вони в юності мріяли.

(Сеульський Вісник №77// Корейські імена та прізвища, червень 2003 р.)
З утворенням імен пов'язане і ще одне правило - один з ієрогліфів імені у братів завжди збігається - причому це стосується не тільки рідних або, скажімо, двоюрідних братів, але всіх представників одного покоління клану. Таким чином, якщо Ви зустрінете в корейській пресі згадки про великого підприємця Але Ен Хена або соціолога Але Чона Хена, Ви можете бути впевнені, що вони є далекими родичами.

У Кореї не прийнято звертатися один до одного лише на ім'я. Таке звернення завжди вважалось вкрай фамільярним, а в багатьох ситуаціях просто образливим. На ім'я можуть звертатися один до одного друзі дитинства, на ім'я звать своїх дітей батьки - ось, мабуть, і все. В останні роки так стали іноді розмовляти один з одним подружжя та коханці - мабуть, під впливом західних традицій. У більшості випадків корейці звертаються один до одного на прізвище або на прізвище та ім'я.

2.3 Корейські прізвища, псевдоніми, прізвиська.

Найдивовижніша особливість Кореї полягає в тому, що це країна однофамільців. У Кореї використовується всього близько 250 прізвищ, найпоширенішими з яких є: Кім (приблизно 21% усіх корейців), Лі (14%), Пак (8%), Цой (або Чхве), Чон, Чан, Їм тощо. Проте більшість однофамільців не є близькими родичами.

У всій Кореї у 1980-ті роки. налічувалося 298 прізвищ. Це й саме по собі не дуже багато, але треба також врахувати, що більше половини всього населення країни носило одне з 10 найпоширеніших прізвищ. За даними проведеного в 1985 р. перепису населення, тоді з 44 мільйонів 420 тисяч корейців прізвище Кім носили 8 млн. 785 тис., Лі - 5 млн. 985 тис., Пак - 3 млн. 436 тис., Чхве (у Росії записується як Цой) – 1 млн. 913 тис. та Чон – 1 млн. 781 тис. осіб. Це означає, що кожен п'ятий кореєць носив прізвище Кім, кожен восьмий - Лі. До інших поширених прізвищ належать Кан, Чо, Юн, Чан, Лім, Хан, Сім, О, С (чисельність носіїв кожного з цих прізвищ у 1985 р. перевищувала 600 тисяч осіб). Носії всіх цих 13 прізвищ, разом узятих, становлять 60% населення країни! Ще 38 прізвищ мали від 100 до 500 тисяч носіїв. (Кан Г.В. "Історія корейців Казахстану" с. 204, Алмати 1995).

Велика кількість однофамільців у Кореї веде до того, що знайти людину за одним прізвищем у Кореї практично неможливо. Усім, хто працював у Кореї, доводилося зіштовхуватися із ситуацією, коли російський бізнесмен чи чиновник вимагав від перекладача, щоб той негайно знайшов йому "Кіма з фірми Кісон електронікс". Якщо врахувати те, що у фірмі зайнято, припустимо, 700 осіб, і те, що кожен п'ятий із них, за законами статистики, носить прізвище

Кім, зрозуміло, що знайти потрібного Кіма серед приблизно 140 кандидатів було, скажімо, м'яко, не дуже просто .

Корейські прізвища, як правило, односкладові (зустрічаються і двоскладові, але дуже рідко). Прізвища у Кореї китайського, ієрогліфічного походження.

Корейські прізвища зазвичай є односкладовими, причому вони завжди пишуться перед ім'ям. Існує і кілька двоскладових прізвищ (найпоширеніші з них - Намгун і Хванпхо), проте зустрічаються вони вкрай рідко: носії всіх двоскладових прізвищ разом узяті становлять менше 0,1% всіх корейців.

З давніх-давен у Кореї склалося негласне, але непорушне правило етикету: за будь-яку ціну уникати вживання особистих імен. Його відобразила граматики, де правила диктують звернення до співрозмовника у третій особі. Російська фраза: "Як ви, Іване Івановичу, правильно помітили" буквально перекладається "Як правильно помітив поважний вчитель ...".

У примітках до «Мемуарів принцеси Хеген» (до речі, це не ім'я, а титул — один із багатьох, даних їй за час тривалого перебування при дворі), перекладач приділяє особливу увагу поясненню до імен. Зокрема, він повідомляє, що, незважаючи на те, що Хеген називає свого покійного чоловіка Кенмогун, тобто назвою його гробниці, він вважав за можливе замінити це ім'я на «принц Садо» як на більш відоме сучасному читачеві. У XVIII столітті імена без прізвища використовувалися майже виключно як вираз презирства, а також щодо когось молодого, молодшого, хто говорить хоча б на покоління. Наприклад, принцеса Хеген говорить про ворогів своєї сім'ї «Квіджу» або «Хугем» замість «Кім Квіджу» і «Чон Хугем», що краще за будь-які слова говорить про її до них негативне ставлення. Вона також називає за іменами племінників, але в цьому випадку це означає, що вона їх старша. Водночас вона не називає за іменами своїх молодших братів і сестер, тому що вони належать до того ж покоління, що вона сама. Вона називає їх "мій старший брат", "мій другий брат", "моя молодша сестра" і т.д.

Натомість імен використовувалися синоніми: назви посад, псевдоніми (пхільмен, ахо, танхо), найменування спорідненості, почесні (понхо), посмертні (сихо, нинхо, хутро, хвехо) та додаткові імена (ча). Що становище і рівень освіти людини, то більше в нього було імен. Ім'я як заохочення. Читаючи династійні хронологічні таблиці, треба пам'ятати, що наведені в них імена корейських ванів (королів) це посмертні храмові королівські імена міхо, що вписувалися в поминальні таблички і означали вище визнання заслуг покійних перед Небом і державою. Спадкоємець було вступити на престол до того часу, поки його попередника був обрано хутро. Ці імена несли певну інформацію: закінчення -джо (Тхеджо, Седжо, Сунджо)

означало, що цей правитель передав свій трон онуку, а -джон (Чонджон, Менджон, Коджон і т. д.) - синові.

Ім'я як покарання. Посмертні імена двох корейських королів династії Лі – Йонсан-гун та Кванхе-гун – не є почесними. Вони свідчать про те, що ці правителі через свою негідну поведінку хутра не були удостоєні, і що їх поминальні таблички не зберігаються в чонмі — родовому вівтарі корейських королів. Закінчення -гун (князь), яке вживалося по відношенню до звичайних членів королівської сім'ї, і саме по собі було ввічливим і шанобливим, тут говорить про соціальну деградацію і служить вічним покаранням і повчанням нащадкам.

Кожному корейцеві відома трагічна історія правителя Йонсан-Гуна (1495 - 1506), чия мати - королева Юн, дружина короля Сонджона (1469 - 1494) - була отруєна за наказом свекрухи. Приводом для страти стала сцена ревнощів, під час якої королева Юн подряпала обличчя вінченосному чоловікові. Реальною причиною цієї драми була ворожість королеви-матері до своєї невістки і політичні інтриги могутніх кланів при дворі. Син дізнався про обставини смерті матері через кілька років, коли зійшов на трон. Відкриття потрясло його до глибини душі і спонукало до безпрецедентної за масштабами політичної помсти: багато з високопосадовців було страчено або відправлено на заслання.

Другий акт драми отримав у корейській історії назву капча сахва, тобто гоніння конфуціанських вчених року капча. Тоді король знищив усіх, хто мав хоч якесь відношення до смерті його матері. Декілька палацових фрейлін були страчені особливо жорстоко, а свою бабу — вдовствуєчу королеву Інсу — Йонсан-гун власноруч бив, хоча вона в той момент уже лежала на смертному одрі. Йонсан-гун мав гарем із 1300 дівчат і молодих жінок, яких його слуги силоміць забирали у батьків та чоловіків. Це жахнуло всю країну. Безчинства короля перейшли усі уявні межі, і 2 вересня 1506 р. його було повалено внаслідок палацового перевороту.

Ім'я як форма політичного протесту. Якщо хутро було надбанням тільки королів, то у будь-якої освіченої людини було звичайне посмертне ім'я, яке називалося сихо. Оскільки і королі були освіченими людьми, то в них теж були сихо, але на відміну від простих смертних, яким відразу після смерті сихо обирали родичі або віддані учні, сихо покійному королю відразу після його смерті вибирав його здоровий наступник. Це ім'я вносилося до поминальної таблички після мьохо.

У період правління в Китаї династії Мін (1364 - 1644), з якою у Кореї були особливо тісні контакти, сихо для покійного короля призначали китайські імператори, і ці імена писалися на поминальній табличці корейського короля на першому місці - перш за міхо, що було виразом наві шанування корейців до Китаю. Коли династія Мін була повалена династією Цін (1644 - 1911), до якої

корейці в душі ставилися дещо зверхньо і з упередженням (оскільки вона була маньчжурською, тобто «варварською»), скинула споконвічно китайську, ханьську, династію і нав'язала заступництво Кореї — «маленькому Китаю»), корейці перестали вписувати призначені цінським імператором сихо в поминальні дощечки королей, висловивши цим своє ставлення до засилля «варварів».

Ім'я як знаряддя політичної боротьби. Різновидом посмертного імені було хвехо, яке дарувалося королю (чотири ієрогліфа) або королеві (два ієрогліфа) через довгий час після їхньої кончини, якщо потрібно з якоїсь причини (зазвичай політичної) відродити пам'ять про заслуги або достоїнства покійного /покійної. З нагоди обдарування хвехо виготовлялася нова поминальна табличка, у палаці влаштовували великий бенкет, видавали нагороди чиновникам.

Згодом хвехо стали давати як після смерті, а й за життя царюючої особи. Вважалося, що це зміцнює авторитет центральної влади у власних очах народу. Особливо широко користувався хвехо з цією метою король Йонджо (1725 - 1776), час правління якого увійшов до анналів історії як «період ренесансу королівської влади в Кореї». Спеціальні чиновники становили для Йонджо почесні імена і регулярно їх йому подавали, про що повсюдно повідомлялося. В результаті, коли король помер, на його поминальній дощечці було хвехо з 40 ієрогліфів — свого роду рекорд.

Варто відкрити будь-яку родовід книгу або енциклопедію, щоб побачити, що у будь-якої згадуваної там людини обов'язково вказується кілька імен і псевдонімів, які він отримував у міру зміни обставин його життя і суспільного становища (при одруженні, догляді в ченці і т. д.). Ось деякі з імен автора корейської писемності короля Седжона: міхо - Седжон; ім'я, дане при народженні, - То; ча - Вонджон (вища справедливість); понхо (титул, що присвоюється родичам короля і заслуженим підданам) - Чхуннен-тегун (Великий князь відданості та спокою); сихо - Чанхон (суворий закон); нинхо (посмертне ім'я, що дається за назвою гробниці) - Еннин (квітова могила). Вказується обов'язково місце походження предка (пон). Пон. При знайомстві питання про поне обов'язкове. "Енциклопедія корейської національної культури" пояснює, що пон - це батьківщина засновника роду, прабабушка. Якщо прізвище відображає кровноспоріднену приналежність по батьківській лінії і втілює безперервну наступність у часі, то пон більше є поняттям географічним, що прив'язує джерело клану, роду до певного місця.

За даними перепису населення 1995 р. у Республіці Корея проживають представники 249 прізвищ. Прізвище Кім носить 21,9% населення, Лі - 14,9%, Пак - 8,5%, Цой - 4,8%. Це означає, що родичі зв'язують значну частину населення. Але не всі Кими чи Паки – родичі. Люди з одним прізвищем, але з

різних місць походження предка родичами не зважають і можуть укладати між собою шлюби. Але якщо прізвище і пон однакові, то люди вважаються родичами навіть у тому випадку, якщо їхні родоводи перетнулися тисячу років тому. У Кореї живуть кілька тисяч сімей, де чоловік і дружина перебувають у такій «спорідненості» між собою. Ці шлюби ніколи не визнавалися офіційно, а діти від них вважалися незаконнонародженими. У наші дні законодавство переглянуто. Раз на кілька років оголошується амністія, і держава надає подружжю-«родичам» можливість протягом певного часу офіційно оформити свої відносини, у тому числі і зареєструвати дітей.

Пон грає найважливішу роль уточненні як родової приналежності людини, але й її соціального становища, бо пони бувають «хороші» і «погані». Прізвища та пони утворюють різні поєднання: 1) одне прізвище - один пон; 2) одне прізвище - різний пон; 3) різні прізвища - один пон; 4) різні прізвища - різний пон. Ці поєднання пов'язані з уявленнями про соціальний поділ. Деякі з них належать лише почесним родам. Якись свідчать про низьке походження.

Система прізвищ і понов прийшла до Кореї з Китаю в VII столітті, коли представники королівського роду та вищі шість розрядів бюрократії держави Сілла отримали перші прізвища «три + шість»: Пак, Сік, Кім + Лі, Чхве, Чон. Сон, Пе, Сіль. На початку династії Коре (X ст.) прізвища і пони призначалися зверху кожному за служивого людини. На початку XV століття всі жителі Кореї, крім волоцюг, мали пон, який зазвичай збігався з місцем проживання.

Поступово склалася ієрархія понів. Повітове місто – це було почесно. Якщо це був острів, село, село — такий пон намагалися поміняти. Прагнучи завадити цьому, держава видала указ у тому, що пон вільного селянина обов'язково збігається з місцем проживання. Щоб уникнути міграцій, пов'язаних із зростанням міст, зрощенням повітів та селищ, зникненням одних та виникненням інших житлових пунктів, це рішення неодноразово підтверджувалось згодом. Система понів зіграла велику роль у закріпленні розподілу населення по районах і станам і забезпечувала збір податків. І прізвища, і пони виникли як втілення класової власності і символ соціального стану. Вони залишаються втіленням «родовитості» у свідомості людей і сьогодні. Об'єднання людей «одне прізвище — один пон» було формою соціального поділу, в якій тяжіла ідея родової винятковості. Прізвища і пони одного порядку, одного рівня утворювали стани, визначали місце належали до них людей у суспільстві.

Ча — додаткове ім'я, яке давалося людині в момент його вступу в пору зрілості. У чоловіка ця пора наставала у 20 років після кваллесика — церемонії, що означала досягнення повноліття. У жінки — коли вона «встромляла шпильку в зачіску», тобто виходила заміж. Ча жінки зазвичай вказувало на її «порядковий номер» серед сестер: пек (старша), чун (наступна), сук (про

третю), ке (про четверту) і т. д. Ча чоловіки не тільки враховувало його «порядковий номер» серед братів, але мало бути красивим і складати відповідну смислову пару його реальному імені. Ча складався з двох ієрогліфів. У ча братів, як і в їхніх власних іменах, один ієрогліф повторювався.

За старих часів звернення до старшого на ім'я вважалося порушенням усіх пристойностей. Під час зустрічі старший молодшому не представлявся. Передбачалося, що молодший сам має якимось чином знати, з ким має справу. Своє власне ім'я (сильмен) він старшому при знайомстві повідомляв, але й той не поспішав використати його в розмові. Звертаючись до молодшого або ровесника, він використовував ча. Тільки батьки та вчителі називали своїх дітей та учнів їх власними іменами. Ці правила спілкування зберігаються і сьогодні з тією лише різницею, що в наші дні повністю вийшли з вживання, і замість них, звертаючись до чоловіків, використовують найчастіше назву їхніх службових посад або титули. У старовинних документах нерідко писали про людей, не згадуючи їхні власні імена, повідомляючи тільки ча. Тому ча продовжують вивчати і сьогодні — головним чином, історики.

Хо – псевдонім. У Кореї перші хо виникли під час Трьох держав. Літописи повідомляють псевдоніми видатних людей того часу, що мало піддаються сьогодні перекладу: монаха Вонхе — Сосон коса (Вчений-затворник із Сосона), шанобливого сина Сонгака — Коса (Конфуціанський вчений-затворник), якогось музиканта, що проживав біля гори Нансан сонсен (Пеккель у буквальному перекладі — «сотня сполучних ланок»).

Хо діляться на ахо (почесне прізвисько) і танхо (кланове прізвисько, яке найчастіше присвоювалося главі будинку). У «Записках самітника на прізвисько Біла хмара (Пегун коса орок)» письменника Лі Гюбо говориться, що хо могло позначати місце проживання, якась ознака, якою людина володіла або набула. Його могли давати за метою, до якої людина прагнула або якої досягла. Воно могло бути назвою місця, де людина проживає або проживала (у випадку з Лі Гюбо «Біла хмара» була назвою буддійського храму в горах у провінції Канвондо). Хо могло розповідати про перипетії його долі. Іноді це була назва річі, яку людина особливо любила. Тому, щоб сьогодні правильно перекласти хо, треба знати історію та привід його присвоєння. Хо можна було обрати самому. Іноді його давали батьки, друзі, вчителі. Бувало, що одна людина мала кілька хо. Скажімо, письменник Лі Гюбо мав п'ять хо: Пегун коса, Самхокхо сонсен (Любитель трьох спокус), Чиджихон (?), Сагадже (Павільйон чотирьох пісень), Чаодан (Веселий самітник), Намхон Чанно (Старець з південного боку) .

Найбільше за всю історію Кореї мав, мабуть, конфуціанський вчений ХІХ століття, діяч руху «за реальні науки» Кім Джонхі — 503. Як пояснює його біограф О Джебон, кожне з цих імен несло своє смислове навантаження.

Скажімо, коли Кім Джонхі перебував у засланні і перебував у смутку, його називали Ногу (Стара чайка), коли жив біля води — Хедан (Павільйон біля моря), Кимган (Цитра біля річки) тощо. Були серед його хо і такі, які були дані через випадкову подію або жартома, наприклад його прозвання Чхвемен ноїн означало «Старець, що їв локшину».

За старих часів були ієрогліфічними. Іноді вони складалися з великої кількості знаків. Наприклад, одне з двадцяти до сучасного поета Кім Санока складається з шести знаків: Чхочхо сисіль чуїн (Господар Трав'яного будиночка). З настанням ХХ століття і розвитком національно-визвольного руху, зростанням національної самосвідомості люди стали складати свої хо з суто корейських слів, іноді дуже стародавніх і давно вже не вживали. Це був свого роду шик. У видатного лінгвіста, Чу Сігена, було хо Ханхінсем (Велике джерело). Один його колега - Лі Йонги - називав себе Карам (Потік), а інший - Чхве Хонбе - Весоль (Самотня сосна). Збереглися щоденникові записи Лі Йонги, де пояснює зміст свого хо: «Карам означає «потік» і є словом споконвічно корейським. Коли багато струмків збігається разом, виходить потік, невичерпний і вічний. Він не океан, а й не струмок. Він тече серед гір і долин, зволожуючи ґрунт та створюючи гармонію у природі».

Вживання хо в сучасній мові набуло деяких особливостей. Кожному сеульцю відомий Центр мистецтв «Хоам», розташований у нижньому поверсі редакції найбільшої газети «Чунан ільбо», що належить групі «Самсон». Тут відбуваються вишукані виставки живопису, старовинного прикладного мистецтва, скульптури, які відвідують тисячі людей. Але мало хто з них замислюється про те, що «Хоам» (Тигрина скеля) - це хо творця Центру і одночасно засновника групи «Самсон» Лі Бенчхоля. Для корейців це не «Центр Хоама», а саме Центр «Хоам», як і косметика «Дебон», автомобілі «Муссо», пиво «О-Бі» тощо. Те саме сталося під назвою «Фонд Ільхе». Вимовляючи назву цієї великої благодійної організації, ніхто не згадує, що Ільхе - це хо її творця, колишнього президента Південної Кореї генерала Чон Духвана. А ось із меморіальним комплексом «Інчхон» на території університету Коре в Сеулі справа по-іншому. Вимовляючи це слово, всі розуміють, що мається на увазі засновника університету Кім Сонсу — Меморіальний комплекс Інчхона.

Нині хо вживається рідко. Найчастіше використовується пхільмен, тотожний поняттю «літературний псевдонім» у російській мові. Як підкреслює «Енциклопедія корейської національної культури», «через хо ми пізнаємо смаки та схильності гідних людей минулого, і буде добре, якщо такі схильності збережуться й надалі».

Сильмен - ча - хо - сихо - поп - кванві (чин) - садок (заслуги). З погляду цієї сукупності і треба розуміти корейське прислів'я «Вмирає тигр — залишає

шкуру, вмирає людина — залишає ім'я». (Пак Ір. «Що в твоєму імені кореєць ...» Коре Ільбо, з 10, 1998 р.)

2.4 Передача корейської антропоніміки українською мовою.

Антропоніміка вирішує також суто практичні питання: правопис антропонімів, передача їх іншою мовою. Антропоніміка може служити важливим джерелом для інших наук: антропоніми минулого свідчать, зокрема, про колишнє розселення народів. У більшості народів за різних епох найменування (або зміна імені) пов'язане з певними обрядами, завдяки яким часто можна одержати нові відомості про побут, устрій та вірування народу. Може здатися, що переклад власних назв не представляє особливих труднощів. Навіть перекладом це називається дуже умовно: адже, як правило, власні імена транскрибуються або транслітеруються. Це зумовлено своєрідністю власних назв, які "по суті справи породжені не потребами пізнання, а міркуваннями зручності комунікації, особливостями мови". У сучасній лінгвістиці власні імена часто визначаються як такі, що називають лексичні одиниці, на відміну від загальних слів, які вважаються одиницями, що позначають. Інакше кажучи, у власних назв на перший план виступає функція номінативна - називати, щоб відрізнити однотипні об'єкти один від одного, на противагу іменам загальним, основна функція яких - називати, щоб повідомляти значення, конотувати. Крім того, іменування людей та географічні назви не є первинними лексичними одиницями за своїм походженням, оскільки вони утворені на базі номінальних слів.

Для кирилізації корейської мови в цілому та імен, зокрема, найбільш широке застосування знаходить система Концевича, в якій окремо обумовлено правила та рекомендації для транслітерації корейських імен:

В українській та латинській транскрипції прийнято послівне написання складних власних назв. У скрутних випадках краще писати окремо за складами.

У транскрибуванні географічних назв слід дотримуватися «Інструкції з української передачі географічних назв Кореї» (М., Головне управління геодезії та картографії при Радміні СРСР, 1972) або звертатися до «Словника географічних назв Кореї» (М., ГУГК, 1973).

Порядок написання прізвищ та імен в українській транскрипції прийнятий такий самий, як і в корейській мові, тобто спочатку слідує прізвище, а потім ім'я. У російському тексті зберігаються традиційні написання прізвищ Лі, а чи не І, Лю, а чи не Ю, поруч із прізвищем Ю, Лім, а чи не Ним, поруч із прізвищем Ним; замість традиційного для російських корейців прізвища Цой краще писати Чхве. Початкові приголосні К, Т, П, Ч в іменах рекомендується

передавати дзвінками Г, Д, Б, ДЖ після прізвищ, що закінчуються на голосні або приголосні М, ЛЬ, Н і Н(Ь), наприклад, Лі Гюбо, Кім Джонбок і т.д. буд.

Для імен низки великих державних та політичних діячів допускається їх традиційне написання, що одержало спочатку у спотвореному вигляді поширення у засобах масової інформації. Наприклад, Кім Ір Сен (Кім Ілбсон), Кім Чен Ір (Кім Джон'іль), Ро Де У (Але Тхеу) та ін.

Серед корейців, які мешкають на території країн колишнього СРСР, часто зустрічаються прізвища на кшталт Хегай, Югай, Огай. Це видозмінені (за допомогою додавання суфікса -гай) короткі прізвища Ю (Лю), Хе, О та подібні.

Але глибоко помиляється той, хто думає, що кирилиця здатна коректно передати звуки російської мови. Нічого подібного! Вона передає лише частину їх. Для багатьох, напевно, буде відкриттям, якщо ми скажемо, що в стандартній російській мові 14 голосних звуків (спрощено кажучи, 3 види «і» або «и», 3 види «е», 3 види «а», 3 види «у» » та 2 види «о»), причому «е», «е», «ю», «я» сюди не відносяться, бо це не окремі звуки, а фактично – склади із двох звуків.

Російські приголосні звуки теж передаються буквами кирилиці дуже вільно. Почнемо з того, що "тверді" і "м'які" приголосні - це, взагалі кажучи, різні звуки, але цей факт безпосередньо кирилицею не відображається; деякі звуки немає своїх літер – наприклад, «ґ», який входить до складу згаданих раніше «е», «ю», «я»; глухі звуки часто зображують дзвінками літерами, як звук "т" у словах типу "човна"; зворотна ситуація – передаємо глухими приголосними дзвінкі звуки, як, наприклад, звук «з» у слові «зробити», тощо.

Спроба більш менш адекватної фонетичної транскрипції російської мови неминуче призведе до необхідності додавання до кирилиці різноманітних «рисок», «пташок» і «крапок» (на кшталт того, що ми бачимо в чеському листі або у французькому, тільки в набагато більшій кількості), а також – нових літер. Доведеться прибрати і деякі непотрібні букви на кшталт «е», «е», «я», «ю» або, наприклад, «щ», яка є не що інше, як «довге м'яке «ш»», і, скажімо, у транскрипції Д.Н.Ушакова записується як «ш» з двома різними рисками – одна для зображення «м'якості», інша – для позначення «довготи».

Отже, при перекладі та на етапі вибору відповідності перед корезнавцями постають проблеми різної складності та різного характеру, необхідно вміти правильно ідентифікувати корейські власні імена, назви на слух та важливо знати їх відповідності мовою перекладу (і рідною, і іноземною).

Висновок

Власні імена займають значне місце у складі лексики будь-якої мови, у тому числі корейської. Вони служать для назв людей і тварин, географічних об'єктів, різних об'єктів матеріальної та духовної культури.

Власні імена – імена та прізвища людей, географічні назви, торгові марки, найменування установ, підприємств тощо – живуть у мові своїм особливим, складним життям. Вони також передають інформацію, тільки ця інформація особливого роду. Вона пов'язана з традиціями, історією, культурою народу, з реаліями його сучасного життя.

Імена власні займають особливе місце в корейській та російській мовах. За даними частотних словників та інших досліджень, частку власних назв припадає лише 3-4% від загальної кількості слововжитків у текстах художньої літератури, і 0,5-1,0% - топоніми, тобто. найменування географічних пунктів.

Кожна мова має особливу картину світу. Картина світу – результат переробки інформації про середовище та людину.

Імена власні становлять значну частину корейської мови, і заслуговують на те, щоб їх ретельно вивчали. Імена власні відіграють особливу роль у створенні мовної картини світу. Вони можуть бути соціальними знаками.

Своєю семантикою власні імена спрямовані на характеристику людини та її діяльності. Ім'я власне ідентифікує особу, предмет, явище. У цьому полягає його головна функція. Власні імена – важливе джерело інформації, від вмілого користування яким залежить глибина нашого проникнення в скарбницю корейської мови, що вивчається.

Імена власні в корейській мові залишаються до кінця не вивченими і в обсязі цієї дипломної роботи повністю охопити всі особливості власних назв неможливо. Питання про багато їх особливостей, правильність транскрибування тощо залишаються відкритими і є предметом вивчення мовознавства та лінгвістики. Сподіваємося, що ця робота принесе допомогу студентам, які вивчають корейську мову

Анотація

이번 학기 보고서에서는 한국어의 인명 분석에 초점을 맞췄습니다. 한국어의 인명은 언어의 문화적, 지리적, 기술적 특성에 영향을 받습니다.

이러한 요소들은 끊임없이 확장되는 언어적 요소 중 일부입니다.

오늘날 한국 문화가 전 세계에 알려지면서 이 문제는 대중적인 이슈가 되었습니다. 따라서 이 주제는 공부하는 데 매우 중요합니다.

이러한 상황으로 인해 새로운 단위가 지속적으로 언어에 들어오고 있습니다. 이 과정에는 세심한 관리가 필요합니다. 특히 외국 이름의 경우 더욱 그렇습니다.

번역의 부족과 오해는 언제든지 발생할 수 있으며, 이는 한국어의 확립된 부분이며 질서를 어지럽힐 수 있습니다.

이 글에서는 가장 흔한 실수와 그 사용 영역에 대해 설명합니다.

이 분야는 한국어에 중요한 기여를 해왔습니다.

언어학자들 사이에서는 이름을 올바르게 사용하고 번역하는 방법에 대한 논쟁이 계속되고 있습니다.

이 보고서는 각 관점과 연구 분야를 뒷받침하는 가능한 이론을 강조합니다.

보다 폭넓은 논의를 이끌어내는 것을 목표로 합니다.